V jednom klášteře se mnichům nedařilo, byli pořád *nespokojení*, a tak se modlili o Boží požehnání. Když se situace nelepšila, hledali viníka. A tu si všimli, že jeden bratr místo soustředěné modlitby pozoruje, jak se ve slunečním svitu vznáší prach. I stěžovali si u opata, že marní čas a kazí snahu ostatních bratří.
Opat k němu přišel a zeptal se: „Řekni mi, co děláš *užitečného*?“
„*Hraji si na Boha*,“ zazněla odpověď.
Jiný by se rozzlobil, ale opat byl nejen starý, ale také svatý, a tak se zeptal podruhé: „Řekni mi, co tím myslíš?“
„Představuji si, že jsem Bůh a že ten prach, který se tu vznáší, je naše sluneční soustava a někde na těch maličkých tečkách jsou nějací lidé, kteří si myslí, že jsou důležití. Trvají na tom, že bych jim měl pomáhat a plnit jejich přání… A říkám si: neměli by se ti nicotní tvorové spíše zajímat o mě než vyžadovat, abych se já zajímal o ně?“
A tu se zeptal opat potřetí: „Řekni mi, myslíš, *že bys této hře mohl naučit i ostatní bratry*?“

Úřední hodiny kanceláře:
čtvrtek a pátek 9:00–11:00, 13:00–16:00

Kněžské hodiny:
úterý 15:00–17:00

Jsme tu pro Boha a pro Vás. Nebojte se nás navštívit.
(zkusit to můžete kdykoliv)

Římskokatolická farnost děkanství Polička
náměstí Bohuslava Martinů 1, 572 01 Polička
www.farnostpolicka.cz farar@farnostpolicka.cz
vymetalova@farnostpolicka.cz, klimesova@farnostpolicka.cz
Kancelář: +420 461 725 172 Kněz: +420 608 719 872
IČO: 49324675 č. ú.: 1282832319/0800

Farní posel vychází pro vnitřní potřebu farnosti Polička 11x v roce.
Náklady na výtisk jsou asi 5 Kč.
Další číslo vyjde 5. července 2020, uzávěrka je 28. června 2020.
Příspěvky zasílejte na: posel@farnostpolicka.cz
Fotografie v tomto čísle: archiv Mirka Andrleho, Jakub Klimeš, Stanislav Grubhoffer a internet
Korektury: Veronika Ptáčková
Za obsah odpovídá: P. Tomáš Enderle

Římskokatolická farnost děkanství Polička

FARNÍ POSEL

ČERVEN 2020

Svatodušní vigilie

12 ZPRÁV,
které by Vám neměly uniknout

13. května… otec Tomáš s Jakubem Klimešem vyrazili do Hradce Králové, aby s panem generálním vikářem zahájili kolo jednání o úpravě liturgického prostoru v kostele svatého Jakuba.

16. května… se nekonalo původně plánované kněžské svěcení v naší diecézi. Nový termín včetně dvou litomyšlských primic najdete na následující straně.

19. května… se otce Tomáše zeptala jedna šestiletá filosofka na zásadní otázku: „*A proč ten koronavirus neudělali někdy v zimě, aby se nám líp nosily ty rouška*?“ Někdy i kazatelé dojdou slova…

21. května… bylo postaveno gigantické lešení u kazatelny u sv. Jakuba. O den později bylo zbořeno. O pět dní později bylo postaveno mnohem decentnější. A tak my si tady žijeme.

25. května… proběhla v poličské farnosti vizitace panem vikářem Josefem Matrasem. Nebyly shledány žádné podstatné nedostatky a k obědu byla česnečka a kuřecí plátek.

26. května… začal úderný tým Kovář, Kučera, Vymětalová, Enderle sestavovat oficiální seznam nedodělků na kostele svatého Jakuba, které by měla stavební firma rozhodně spravit během prázdnin.

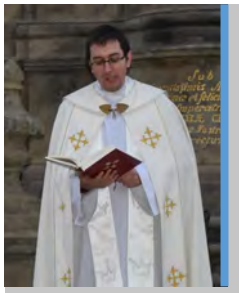

Slovo kněze
na úvod

Vážení farníci a čtenáři Farního posla,

dva roky to je, co papež František závazně pro celou církev zavedl památku Panny Marie, Matky církve, která se slaví vždy v pondělí po slavnosti Seslání Ducha svatého a otevírá tak skupinu povelikonočních svátků v čele s Nejsvětější Trojicí a Božím tělem.

Nakolik jsem se stihl s touto památkou za ty dva roky sžít, tak je to pro mne kromě jiného oslava toho, že kdo se stává členem Boží rodiny, získává ještě víc než Otce v nebesích – Matku, bratry a sestry v nepočítaném množství. Jakkoli daleko bude cestovat, v katolickém kostele a mezi věřícími je vždy tak trochu doma. A navíc lze stěží najít více a lepších přátel než na stezkách následování Krista.

Kéž bychom tento zážitek Boží rodiny měli všichni, zvláště jej přeji našemu čerstvě pokřtěnému farníkovi a (snad) naší brzy pokřtěné farnici.

P. Tomáš Enderle
AMDG,
památka Panny Marie, Matky církve,
L. P. 2020

Seznam je to dlouhý, a proto raději s kritikou posečkejte (a určitě s ní přijďte) až po letních prázdninách.

28. května… pan Ešner dodal do svatého Jakuba podsedáky, na které se pan farář těšil už skoro půl roku. A jak to s nimi dopadlo, se dozvíte v příštím čísle Farního posla.

… farnost doplnila požadované podklady k žádosti o dotaci na kapličku v dolním Pomezí. Za pečlivou práci pod časovým tlakem patří díky panu ing. Petru Šafářovi. Dá-li Pán Bůh a pánové a dámy na ministerstvu zemědělství, tak by to mohlo klapnout.

… se po dlouhých týdnech ve farnosti obnovila alespoň v redukované formě výuka náboženství. Všichni žáci dorazili na faru a byli rozděleni do tří skupin podle věku. Přišlo jich kolem čtyřicítky, takže připravené dva plechy buchet se ukázaly jako směšně nedostatečné…

29. května… během kontrolního dne předložila restaurátorská firma opravující oltáře u svatého Jakuba návrh řešení problémů vzniklých při restaurování. Za včasné zachycení problému patří nemalý dík panu ing. Jiřímu Kmoškovi.

30. května… jsme vyrazili do Pardubic zkontrolovat, jak se daří našim knihám u paní restaurátorky Kamily Vítové. Paní doktorka Oppeltová, vrchní ochránkyně všech církevních knih, které už nikdy nikdo nebude číst, konstatovala, že opravy jdou moc dobře.

31. května… se pan Ladislav Obr v kostele svatého Jakuba stal křesťanem a přijal jméno Jiří.

Vzpomínka

V pondělí 27. dubna 2020 odešla na věčnost v požehnaném věku 98 let slečna **Božena Rychterová**. v Poličce prožila v pracích pro farnost plných 22 let (1970–1992) jako farní hospodyně pana vikáře Jiřího Schnittera. Její tělesné pozůstatky byly uloženy dne 8. května 2020 do rodinného hrobu v jejím rodišti v Lázních Bělohrad. v modlitbě vzpomínáme a za vše, co pro naši farnost vykonala, děkujeme.

Před 120 lety, 4. června 1880, se v Poličce, Hpř. č. p. 182 (v r. 1965 domek zbořen), narodil pražský světící biskup, probošt Metropolitní kapituly u sv. Víta, aktivní funkcionář v pražském Orlu, významný český esperantista **ThDr. Antonín Eltschkner.** Zemřel v Praze 22. února 1961 a byl pochován 27. února 1961 u sv. Markéty v Praze na Břevnově (B 16 3/6). Jeho životopis byl uveřejněn v únorovém Farním poslu 2019.

Před 95 lety, 11. června 1925, se v Poličce narodil **P. Antonín Koukal**, který celý svůj kněžský život prožil ve Vysokém Veselí u Jičína. Zemřel 30. srpna 2011. Jeho životopis byl uveřejněn v červnovém Farním poslu 2019.

Mirek Andrle

Pozvánka do nové farní kanceláře

Naši drazí čtenáři,

přestože během karantény spousta věcí znehybněla a opatrně vyčkávala, co bude a nebude, v některých případech tomu bylo přesně naopak. U nás na faře bylo v posledních téměř třech měsících pohybu poměrně dost (i když tak trochu v utajení) a mimo jiné se nám v nich úplně proměnila farní kancelář.

Přitom počátek té veliké proměny je skrytý v jedné milé a zároveň docela nenápadné větě: „Přál bych si, abyste do práce chodily rády, udělejte si to tu pěkné.“ Autor citátu? Že by Vás to nenapadlo…? Mít hodného pana vedoucího je skvělé… Ale protože náš pan vedoucí je muž, nedošlo mu nejspíš, že to „pěkné“ neznamená v ženském vnímání jenom nějakou okrasnou kytičku za okno. A od prvního nesmělého „Mohly by se vyměnit stoly, když tu budeme dvě?“ byl už jen malinký krok k velkým cílům. Jak se brzy ukázalo, pro jejich naplnění nakonec nebylo nutné nadbytečně vyčerpávat ani lidské síly, ani farní pokladnu. Kancelářský nábytek na nás totiž již čekal v Praze – nad tím, co byly pro firmu OKsystem „odepsané kusy“ (k dispozici zdarma), jsme nadšeně zajásaly. Za logisticky propracovanou realizaci této fáze obnovy je zodpovědný Vojtěch Klimeš (takový bonus k jeho doslova mateřské IT péči o všechno, co má v kanceláři displej, klávesnici…), a pokud jsme mu ještě dost nepoděkovaly, budeme doufat, že si naše díky alespoň přečte. A protože talenty a schopnosti farní rodiny je třeba neustále trénovat v akci, další břemeno nám nadlehčil jeho bratr Jakub, který bleskově (a úplně bez nátlaku!) vytvořil vizualizaci nového prostoru tak, abychom se do něj se všemi těmi novinkami vůbec vešly.

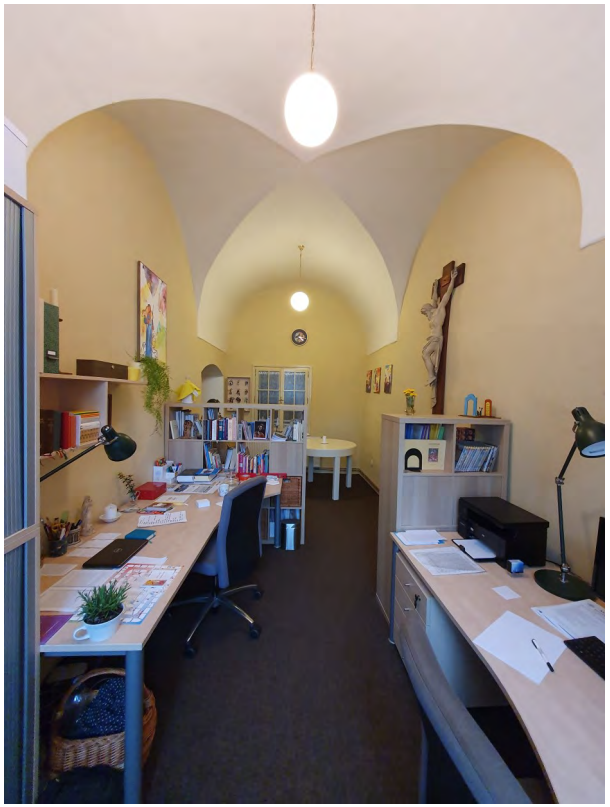

Několik následujících dní se pak neobešlo bez nespokojených povzdechnutí: „Tak

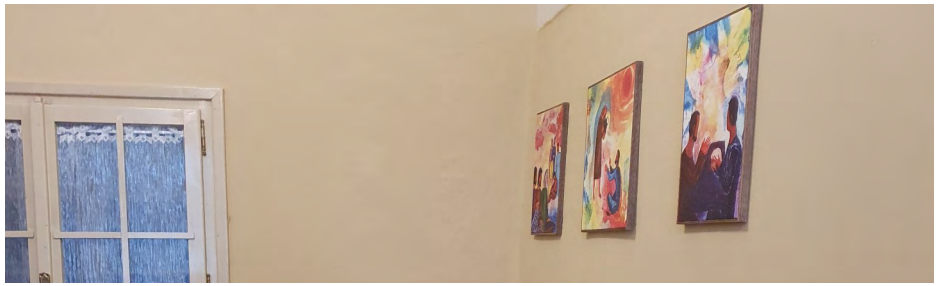

hezký nábytek na tak starém koberci?“ Položením krásného hnědého koberce nám udělali radost pánové Petr + Petr Dvořákovi a Radek Gaži. „Teď nám ale s tím ostatním neladí barva na stěnách“ (opravdu neladila!)… Takže velká příležitost pro osvědčený tým Vraspír & Flídr. Za jedno odpoledne bylo vymalováno – ve vysoké kvalitě, jako obvykle. A otec Tomáš dál statečně (aspoň se tak tvářil) poslouchal: „Židle vypadají ošoupaně, asi by to chtělo přečalounit…“, „A obrázky tu musí být, jinak to bude smutné…“ Další z řady poděkování tak patří Petru Ptáčkovi za úžasné a praktické dřevěné doplňky, panu čalouníkovi Otovi Veselému z Jedlové a ještě jednou Jakubovi Klimešovi za to, že na kancelářských zdech je na co koukat.

Kolikrát za den si náš pan farář nejspíš pomyslel: „Ty ženský…“ (A ne, že by neměl občas pravdu… Asi mu to ale raději neříkejte, nebo si z dam utahovat nepřestane.) Ale přežil, a chvílemi to dokonce vypadalo, že i on má z té kancelářské proměny radost. Věříme, že jsme ji měli a máme společně, kdykoli se kanceláří mihne například některý z okolních duchovních správců a projeví nadšení, případně i povolené promile závisti. No, a nakonec došlo i na ty kytičky (o které se ale neumíme moc starat, v tomhle ohledu za Aniččinými kvalitami strašně zaostáváme).

Vlastně ještě něco: když už se zdálo, že nové pracoviště je se vším všudy kompletní, náš minikolektiv se v jednom odpoledni rozrostl o Terezku. Do kanceláře nám ji osobně až z prvního patra (!) snesl otec Tomáš, i když se to neobešlo bez reptání a spousty poznámek, na které nám většinou scházela pohotová odpověď. Na první pohled to sice vypadá, že nás chtěl potěšit, ale my stejně víme, že Terezkou se rozhodl udělat radost především sobě – je chytrý, a tak nejspíš správně vytušil, že ze všech jeho pastoračních asistentek bude ona ta nejmilejší. Moc toho nenamluví, pořád se usmívá, nemá vůbec žádné nároky a požadavky a za každých okolností vyniká svatou trpělivostí.

A pokud téhle poznámce vůbec nerozumíte, nezbyde Vám nic jiného, než se v ní zkusit zorientovat s pomocí připojených obrázků, nebo absolvovat osobní návštěvu. Přijďte, jste vítáni kdykoli s čímkoli, vždycky se budeme snažit o to vaše „cokoli“ dobře postarat. Něco nám sice ještě trvá déle, než jak jste byli zvyklí, občas si nevíme rady, ale můžete si být jistí, že na zlepšování, zpříjemňování, zrychlování… pořád pracujeme, a moc bychom si přály, abyste za námi chodili rádi.

Těšíme se na Vás,

Vaše stále ještě nové pastorační asistentky

Výročí kostela svatého Jakuba Většího v Poličce

Letos si připomínáme 155. výročí dokončení stavby našeho chrámu svatého Jakuba Většího, který byl také o svatojakubské pouti 30. července 1865 slavnostně vysvěcen. v poličské Jitřence z roku 1933 se nachází vzpomínka na stavbu tohoto kostela, sepsaná Janem Kunstem, říd. učitelem v. v.

Když v Poličce stavěli kostel.

Po hrozném požáru r. 1845, jemuž padlo za oběť celé město Polička, vyhořel také kostel sv. Jakuba do základu a všechny služby boží konaly se ve hřbitovním kostele sv. Michaela, který arci nedostačoval. Bylo nevyhnutelno se stavbou druhého kostela si pospíšiti a o to také se rozumní otcové města přičinili, nešetříce velkého nákladu na stavbu monumentální budovy pro věky budoucí. Od roku 1853 – 14. července, kdy byl položen základní kámen, až do vysvěcení kostela r. 1865 – 30. července uplynulo sotva 12 let a nádherná budova stála již v plném lesku. Kolik pilných a dovedných rukou pracovalo, kolik rozumných hlav přemýšlelo o tom, aby dílo bylo dokonalé. Jaké ohromné množství stavebních hmot bylo viděti na kostelním náměstí, kde bylo hotové mraveniště. Kvádry většinou z Budislavi přivezli poličští občané. Každý měl určeno podle majetku, kolik kubíků je povinen přivézti. Později dováželi povozníci mramorové dlaždice a skládali je poblíže špitálu.

Všechny práce rychle pokračovaly, zdivo přicházelo do rovnosti a již počala z celku vystupovati věž, kteráž práce byla namáhavější, poněvadž těžké kvádry byly třeba zvedati do veliké výše. Tlusté trámy a husté lešení obepínaly stavbu. Pokud se pamatuji, bylo vše šťastně vykonáno a nikdy se nevypravovalo o nějakém úrazu nebo ztrátě života; jen jednou se povídalo o nějakém zedníku, že spadl s lešení, trochu se potloukl, ale to bylo ještě při stavbě zdiva kostela. Střecha se brzy pokryla, malá vížka se postavila i s křížkem r. 1861 a došlo na hlavní věž, jejíž kostra trámová byla dohotovena, a zbývalo jen zasaditi báň a kříž, které byly již na cestě do Svitav. Radostná ta zpráva rozšířila se hned po celém městě a v ustanovený den vyšlo z města procesí s korouhvemi naproti až na svitavskou silnici nad Limberk. Mnoho lidí sešlo se v městě k uvítání průvodu, který šel do Kamenecké ulice k domu klempíře Václava Klimeše. Na pěkných nosítkách neslo 6 velkých družiček kříž a 6 družiček báň. Malé družičky šly při průvodu ke kostelu, kde bylo shromážděno velké množství občanstva, učitelstva se školní mládeží a zástupců úřadů.

K nosítkám přistoupili všichni kněží a nastal obřad svěcení. Po tomto obřadu byla nejprve pomocí rumpálu vyzdvižena báň, která ponenáhlu vystupovala do

výše, kde na vztyčeném trámu seděl již připraven klempíř Václav Klimeš, aby báň na vyčnívající hrot nasadil. Ještě obtížnější a nebezpečnější bylo posazení kříže a oba ty výkony byly občanstvem doprovázeny se zatajeným dechem. Když kříž byl postaven, propuklo obecenstvo v nadšený jásot a slávu. P. Klimeš vyndal z kapsy lahvičku, naléval do skleniček a pronášel zdravice a přípitky úřadům a vynikajícím osobám a házel skleničky dolů, po nichž byla pravá honba, aby měl každý něco na památku, a ku podivu mnohá sklenička zůstala i nerozbitá. Každý přípitek byl obecenstvem provázen hlučným „sláva“. Odpoledne byla pro družičky za účasti předních občanů slavnostní svačina v hostinci u Schlezingrů na náměstí (nyní hotel Jílek).

Stejně slavné bylo uvítání dvou zvonů r. 1864, jež byly přivezeny ze Svitav na ověnčených vozech. Brzy nato bylo oznámeno svěcení zvonů, ke které slavnosti shromáždily se opět velké zástupy lidí, neboť po svěcení následovalo též vytahování na věž pomoci silných rumpálů. Když zvon byl posvěcen a poněkud pozdvižen, udeřil naň třikrát kladivem tehdejší děkan s heslem na cestu: „Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha sv., amen.“ A již vznášel se zvon do výše doprovázen tisíci zraky. Totéž se opakovalo při vytahování menšího zvonu. Třetí zvon byl uložený po požáru v chodbě děkanství, a až po letech na věž vytažen, poněvadž se tehdáž obávali přílišného zatížení věže. Se zvědavostí očekávalo se první zazvonění. Jakmile se první údery velkého zvonu ozvaly, lidé stanuli, smekali, křížem se žehnali a tiše se modlili.

S velikou slávou byla přivezena socha sv. Jakuba. Po jejím umístění bylo následující dny obecenstvu dovoleno po lešení dojíti až k samé soše a zblízka si ji prohlédnouti, což také lidé v hojném počtu dělali a obdivovali uměleckou práci sochařskou v celku i v jednotlivostech.

a prapory, na každém domě nápis nebo vhodné heslo a to vše také přispívalo k lesku slavnosti. Svěcení vykonal královéhradecký biskup Karel bor. Hanl za asistence mnoha kněží a rodáků poličských, kteří ku slavnosti přijeli a hrozný požár města pamatovali. Na severním prostranství kostelního náměstí za ohromného účastenství lidí měl kázání poličský rodák, farář Krejčí, syn tehdejšího kostelníka.

Město bylo hrdo na dokončené dílo, a když r. 1866 přišli Prušáci, divili se a chválili nejen gotickou stavbu, ale i nádherné vnitřní zařízení a ozdobení kostela. Novotou pro občany bylo zřízení bytu pověžného, který měl denně mnoho návštěv a jehož povinností bylo oznamovati požár v městě nebo v blízkém okolí vystrčením praporu ve dne a v noci červenou lucernou na tu stranu, kde požár byl, a k tomu hlásnou troubou to pověděti. Mimo to musil každou hodinu bíti hodiny pomocí provazu spuštěného ke zvonu a opatřeného kladivem, poněvadž hodinový stroj neměl stroj bicí. Lidé rádi vystupovali na věž, aby pohlédli s výše na město a jeho okolí. Přišel-li cizinec na návštěvu k přátelům, byl veden na věž, aby se pokochal pohledem na pravidelně stavěné město a zapsal se do pamětní knihy. Nynější pokolení ani netuší, s jakou láskou, nadšením a obětí byl kostel stavěn a hotový k používání přijat. Poličáci byli a jsou na to veledílo pyšní.

Nejen krásný životní obličej, ale i záhyby roucha, jemné ruce, na nich každá žilka, útlounké prsty a nehty vzbuzovaly obdiv mistrné práce sochaře Levého.

Stavba kostela, jakož i vnitřní úprava rychle se dokončovala a záhy přišel vrchol slavnosti, den svěcení kostela 30. července 1865 všeobecně s toužeností očekávaný. Z celého širokého okolí hrnuli se lidé v zástupech toho dne do města, přijížděli rodáci z dalekých měst a nebylo v městě jediného domu, aby neměli hosty. Den byl teplý, ba horký, všechny domy ověnčeny zelení

Připravil Mirek Andrle

Nejsvětější Trojice

V neděli po svatodušních svátcích prožíváme slavnost Nejsvětější Trojice. Je to svátek pohyblivý, závislý na Velikonocích.

Naši předkové tomuto tajemství tří Božích osob vybudovali a zasvětili mnoho kostelů a kaplí, vytvořili mnoho sousoší, pilířů se sousoším a trojičních sloupů. v naší farnosti se nachází takový kostelík v Modřeci. Další kostel v blízkém okolí takto zasvěcený je v nedalekém Sádku, kaplička v Sebranicích na Pohoře, kaplička v horní Jedlové nebo kostel v Proseči. Nejsvětější Trojici je také zasvěcen kostelík v Kameničkách u Hlinska, známý z románu K. V. Raise Západ, u jehož bočního vchodu odpočívá P. Jos. Pardous, hlavní postava z románu, známá jako farář Kalous.

K poctě Nejsvětější Trojice v minulých staletích bylo vytvořeno poměrně dost trojičních sloupů, sousoší či pilířů se sousoším. v Poličce na Horním Předměstí u elektrárny, blízko trati, nechal zhotovit svým nákladem poličský měšťan a starší literáckého sboru David Krejčí sousoší Nejsvětější Trojice. Slavnostně bylo posvěceno 13. května 1877. Původně byly na podstavci ještě dvě sochy, dnes již ztracené, svatý Václav a svatý Jan Nepomucký.

Také dvě obce patřící do naší farnosti se mohou chlubit pěknými historickými Trojicemi. Jednak je to Pomezí, kde u domu č. 181 nacházíme pěkný trojiční sloup z roku 1837 a uprostřed obce na rozcestí k Baldě Nejsvětější Trojici v malé kapli pod lipami z roku 1717. v Květné jsou Trojice dokonce tři, všechny pilíře se sousoším. Jedna, z roku 1821, je na návsi, druhá u hřbitova (1768) a nejhezčí z nich na konci obce vlevo od silnice, směrem ke Chmelíku, s částečně čitelným letopočtem 187(?). Také v Rohozné nalezneme na pilíři sousoší Nejsvětější Trojice, datované rokem 1903.

Další sousoší Nejsvětější Trojice Boží na sloupu najdeme v Korouhvi, kde 13. září 1896 proběhlo jeho slavnostní svěcení. Svým nákladem jej postavili František a Tereza Navrátilovi, rolníci z Korouhve č. 30. Sousoší bylo zhotoveno v sochařské dílně Dobroslava Krejčího v Poličce. Posvěcení provedl a slavnostní projev, jak píše místní kronika, držel místní farář P. Martin Fencl.

Na kopci mezi Širokým Dolem a Lubnou nacházíme pilíř se sousoším Nejsvětější Trojice, který nechali postavit manželé Rosálie a František Fliedrovi z Lubné č. 105 L. P. 1889. O něco starší je pilíř u silnice k Litomyšli před odbočkou na Dolní Újezd, postavený roku 1825, a další z roku 1875, také pilíř se sousoším, nalezneme na konci obce Dolní Újezd, směrem k Vidlaté Seči. O těchto třech Trojicích se vypráví pověst, že tvoří trojúhelník ochraňující území jím ohraničené.

Sláva Bohu Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla na počátku, nyní i na věky věků. Amen.

Mirek Andrle

Ke svátku Nejsvětější Trojice

Drobná úvaha o jádru křesťanské víry

Tajemství Nejsvětější Trojice se často vykládá tak, že se nejprve řekne, že je Bůh v Trojici jediný (nebo jeden Bůh ve třech osobách), a potom se toto těžko pochopitelné „nastolené“ tajemství s větším nebo menším úspěchem vykládá. Posluchač je třeba nakonec nějak zdolán, takže je ochoten říci, že už věc chápe, ale ve skutečnosti často nechápe téměř nic.

Dějiny spásy ovšem postupovaly jiným způsobem. Bůh začal mluvit k člověku, dával se mu poznat, ale nezačal hned tím, že by mu řekl vrchol svého tajemství. Lidé poznali nejdřív jediného věrného a mocného Boha – Jahve, Boha neuvěřitelně blízkého a přitom nemanipulovatelného (1. čtení). Teprve po dlouhé době poznali vzkříšení Ježíše jako člověka a postupně během jeho života, smrti a vzkříšení se jim otvíralo tajemství Ježíšova života: Jeho úžasná jednota s Otcem a tajemství jeho původu – Ježíšův původ v Bohu. Když poznali vzkříšení Ježíše, a tedy nadlidskou kvalitu Ježíšova vztahu s Otcem, zakusili sami na sobě moc a sílu toho, kdo od Otce i Syna vychází, moc a sílu Ducha, a teprve po prožití těchto zážitků (prakticky po sepsání Nového zákona) se ve sporech s bludnými učeními vyjasňuje víra v Nejsvětější Trojici tak, jak my jsme ji zvyklí znát.

Tento „pedagogický proces“ je velmi důležitý, v dějinách se osvědčil, a tak by měl být i při zrodu víry jednotlivci nějak respektován. Nejde tedy o to, v kázání tajemství Trojice „vysvětlit“ (to stejně nejde), jde o to, člověka do tajemství života Božího, do tajemství Zjevení, a tedy do tajemství Trojice uvádět. Což nejde udělat ani jedním kázáním, ani přednáškou. Dnešní svátek je něco jako oslava vrcholu poznání – oslava toho, k jakému pochopení tajemství nás Bůh dovedl, v neposlední řadě by mohl být i oslavou toho, že jsme k životu s Bohem, a tedy i k poznání jeho tajemství pozváni a že nám v dějinách křesťanství Bůh vyjasňováním omylů ponenáhlu „vytyčoval“ cestu ke správnému setkání s tímto tajemstvím. Protože všechna věroučná tvrzení o Trojici toto tajemství nemají schopnost vystihnout a popsat (jde o nekonečného Boha!), ale mají schopnost nás odvádět od bludných cest na takovou cestu, která vede k cíli.

Aleš Opatrný
pastorace.cz

Znamení kříže

I když jsme jej dělali mnohokrát, chceme jej nyní udělat poctivě.
To proto, abychom si uvědomili vlastní podstatu tohoto znamení.
Je to znamení naší spásy, při kterém oslovujeme Nejsvětější Trojici.
Prosíme touto krátkou modlitbou o pomoc při nesení osobního kříže,
ale i o to, abychom započatý čas prožili
ve společenství lásky a vzájemného obdarovávání,
jak je tomu mezi jednotlivými osobami Nejsvětější Trojice.

Romano Guardini

Slavnost Těla a Krve Páně

Boží tělo: Papež i Polička

Pokaždé když slavíme Eucharistii,
prostřednictvím této svátosti,
tolik střízlivé a tolik slavnostní zároveň,
zakoušíme Novou smlouvu,
která v plnosti uskutečňuje společenství mezi Bohem a námi.
A jako ti, kdo mají na této smlouvě účast,
navzdory své malosti a ubohosti,
spolupracujeme na budování dějin podle plánu,
jaký chce Bůh.
Proto každá eucharistická slavnost představuje veřejný kult prokazovaný Bohu,
ale zároveň odkazuje k životu a ke konkrétním událostem naší existence.
Když se sytíme Kristovým Tělem a Krví,
připodobňujeme se Jemu, přijímáme v sobě Jeho lásku,
nikoliv však proto, abychom ji žárlivě drželi pro sebe,
nýbrž abychom ji sdíleli s ostatními.
Toto je eucharistická logika vepsaná do Eucharistie.
V ní totiž kontemplujeme Ježíše, lámaný a darovaný chléb,
krev prolitou pro naši spásu.
Je to přítomnost, jež v nás jako oheň spaluje sobecké postoje,
očišťuje nás od sklonu dávat pouze tehdy, když jsme sami dostali,
a rozněcuje touhu stávat se, ve spojení s Ježíšem,
lámaným chlebem a krví prolitou pro bratry.

Papež František

Ani letos nebudeme na slavnost Těla a Krve Páně pořádat eucharistické procesí po městě. Nebudeme tak mít ani příležitost – tak jak to dělají v Itálii a jak to vidíte na obrázku – vytvořit pro něj neuvěřitelně sofistikovanou cestu z okvětních lístků. Ale pokud přeci jen máte touhu vyjádřit svůj vděk nad tím nesmírně cenným darem Eucharistie, máte příležitost přijít v neděli 14. 6. do kostela svatého Jakuba v odpoledních hodinách se poklonit našemu Pánu v Nejsvětější svátosti.

Adorace začíná rovnou po mši svaté v 10:30 a končí svátostným požehnáním v 19:00. Na půl hodinu eucharistické stráže je možné se hlásit u otce Tomáše nebo přes internetové stránky farnosti.

E. T.

Test: Co jste za farníka?

#1

#2

Komunismus a katolicismus jsou jako voda a olej. Prostě nejdou dohromady.

Rozhovor s konvertitou Petrem Nguyenem

Málo z nás by katolíky hledalo ve vietnamské komunitě. Petr je v tomto výjimka i proto, že není tak úplně Vietnamec. Když tohohle napůl Moraváka, napůl Vietnamce poprvé potkáte, může se jevit jako poměrně introvertní jedinec. Petr je ale člověk mnoha tváří, a především člověk moudrý, kterému není jedno, co se ve světě děje. Jeho konvertování, náboženství ve Vietnamu, situace katolické církve na východě, to jsou jen některá témata, která jsme spolu probírali.

Ty už ses narodil v Česku, že?

Ano.

Jak se poznali tvoji rodiče? Přece jenom, holka z Moravy, kluk z Vietnamu, to je poněkud netradiční kombinace.

Abych řekl pravdu, tak úplně přesně nevím. Taťka přiletěl z Vietnamu asi v sedmnácti letech se svým bratrem a partou dalších Vietnamců na Slovensko, kde se měli učit technickým dovednostem a pak se vrátit zpátky do Vietnamu. Taťka se pak ale odstěhoval do Brna a začal pracovat v Zetoru a já si myslím, že se potkali právě skrz to. Moje mamka totiž tou dobou žila v Třebíči a studovala obuvnictví. A vdala se poměrně brzo, v sedmnácti letech.

To bylo možné, aby se vdala takhle brzo?

Její rodiče jí k tomu museli dát souhlas a nechat ji zplnoletit, což možné bylo.

Jaké bylo vyrůstat jako napůl Moravák, napůl Vietnamec?

Místy takové schizofrenní. Velkou část svého času jsem trávil ve škole mezi českými kamarády (a vlastně do teď nemám žádné

kamarády Vietnamce, jen Čechy), naproti tomu o víkendech mě rodiče brali při přejímání zboží s sebou na vietnamské tržnice, takže jsem měl střídavé kulturní šoky.

Má to určitě i svoje plusy. Naučil jsem se dva jazyky, rozšířilo mi to obzory, ale na druhou stranu žil člověk mezi dvěma mlýnskými kameny a mezi dvojím očekáváním od západní a východní kultury.

Jaká byla ta očekávání? Co se od tebe očekávalo z jedné a druhé strany?

Co je třeba stejné, tak oba rodiče očekávali velice dobré studijní výsledky. Na to se u nás kladl velký důraz. Rozdílné nároky jsou pak v tom, že západní kultura propaguje více individualitu a svobodu jednotlivce a je více uvolněná, zatímco ve východní kultuře, zejména ve vietnamské, je hierarchická struktura v rodině mnohem přísnější. s člověkem, který je v rodině výše postavený než ty, nemůžeš mluvit familiárně. Když jsem třeba začal jezdit k saleziánům do Fryštáku a oni mi nabídli tykání, bylo pro mě hrozně těžké jim tykat, protože jsem byl na-učený, že starším a výše postaveným lidem se vyká a zachází se s nimi pomalu s posvátnou úctou.

Ty jsi ke křesťanství začal inklinovat až později. Když jsi vyrůstal, praktikovalo se u vás nějaké náboženství?

Mamka, vzhledem k tomu, že je Češka, tak je pokřtěná, ale není praktikující a tat'ka tíhnul k vietnamskému náboženství, které asi nemá přesný název, jelikož je to směs konfucianismu, buddhismu a taoismu, která souvisí s uctíváním kultu předků. Doma jsme měli konfuciánský oltář, u kterého jsme se scházeli a modlili asi dvakrát do roka, když bylo výročí dědečkovy smrti nebo když byl vietnamský nový rok. Že bychom to ale aktivně praktikovali, to se říci nedá. Spíš to byla taková kulturní vsuvka.

Jak pak začalo konkrétně tvoje hledání?

U mě to začalo ve třetím ročníku gymnázia ve Zlíně, kdy jsem měl takové blbé období. Studium v tu dobu bylo hodně náročné a k tomu jsem byl nešťastně zamilovaný. Do toho vstoupila religionistika, kterou jsme probírali v rámci společenských věd. v rámci té jsme probírali všechna náboženství a mě bavilo si o nich číst. Nejdřív jsem zkoušel tu výše zmíněnou vietnamskou kombinaci, ale nějaké hlubší uspokojení mi to nedávalo. Když jsem do toho nahlédnul, zjistil jsem, že tam jsou věci, které mi jsou proti srsti a těžko pochopitelné rozumem.

Co se týče křesťanství, tak náš pan profesor nám jednou při religionistice řekl, že každý aspoň trochu kulturně vzdělaný člověk by měl mít doma Bibli a aspoň základně znát biblické příběhy, protože z křesťanské kultury přece jen vychází celá západní civilizace. Tak jsem si koupil Bibli. Vím, že to zní jako celkem velký skok, ale mě, jakožto člověka impulzivního, slova našeho pana profesora vybičovala. Chvíli doma Bible ležela ladem, ale pak jsem si v ní začal číst. Spíše než Starý zákon mě chytnul zákon Nový, jelikož tomu Starému jsem vůbec nerozuměl, a kolikrát jsem nerozuměl ani tomu Novému. Byly tam ale pasáže, které se mi líbily, a na internetu jsem si začal vyhledávat jejich významy.

Důležitou roli u mne sehrálo i to, že v rámci dějepisné soutěže, kdy téma bylo Československo 1948–1967, jsem dostal za úkol zpracovat téma církev. To mi hodně pomohlo, protože jsem si při tom četl o osudech křesťanů a jejich perzekucích v té době. To pro mě bylo svědectví víry, které bylo dobově hodně blízko a mělo pro mě vypovídací hodnotu v tom smyslu, že ti lidé zůstali pevní ve víře navzdory všem okolnostem.

Ty jsi pak po gymnáziu začal studovat teologii. Co tě přimělo k tomu, že vlastně ani ne po dvou letech, kdy jsi církev a vše kolem začal teprve poznávat, jsi do toho takhle „říznul"?

Já měl podané dvě přihlášky do Brna na Masarykovu univerzitu, konkrétně na historii a filosofii, a na všeobecnou matematiku. Ze začátku se mi nejvíc sympaticky jevila historie a filosofie, ale pak jsem zjistil, že můžu studovat teologii. Uplatnění je u obou dvou oborů prakticky stejné čili žádná sláva. U teologie pro mě ale byla lákadlem možnost rozšíření znalosti jazyků, širší humanitní základ a širší záběr toho, co pak může člověk dělat, např. být nemocničním kaplanem, v případě povolání to přetavit v kněžství,

nebo pracovat s mládeží, což by mě bavilo asi nejvíc.

Spíš než nějakou profesní přípravu si od toho ale slibuju formaci. Chci hlouběji poznat svou víru a nechci slepě věřit, aniž bych to měl podložené nějakými rozumovými úvahami.

Kdy jsi o tom, že tě táhne křesťanství a že se chceš nechat pokřtít, řekl rodičům?

Nejprve jsem to řekl mamce. Žádost o křest jsem si podával ve třetím ročníku v lednu a krátce nato jsem o tom mamce řekl. U taťky přesně nevím, kdy jsem mu to řekl, ale trvalo mi to mnohem déle.

Měl jsi strach jim o tom říct?

Mamce ani ne. Mamka je docela chápající člověk a v tomto je celkem svobodomyslná.

Vždycky mi říkala, že za totality nic nemohli, a snažila se mi v rozhodování dopřát svobodu, čehož si u ní cením.

U taťky jsem byl poměrně nejistý a bál jsem se, protože jediné náboženské vedení, které jsme měli, jsme měli od něj. Proto jsem úplně nevěděl, jak to vezme. Navíc spolu nemáme úplně vřelé vztahy.

Jak tuhle zprávu tvoji rodiče přijali?

Mamka to vzala asi lépe a nemyslím si, že jí to nějak vadí. Taťka to vzal určitě hůř. Nejdřív to vypadalo jakože nic, ale nemyslím si, že by z toho byl dvakrát nadšený, už jenom kvůli pohledu na vietnamské katolíky. s katolicismem obecně je to ve Vietnamu složité.

Říkáš, že ve Vietnamu je to s katolicismem složité. Jak se to tedy ve Vietnamu s katolicismem a křesťanstvím obecně má?

Dvakrát pozitivní to s katolicismem ve Vietnamu není. Myslím si, že obyčejní Vietnamci se na církev už nedívají tak skrz prsty jako dřív, protože církev se snaží angažovat v charitativní sféře a pomáhat lidem, což je Vietnamcům sympatické. Ve Vietnamu je ale komunistický režim, takže kdo je katolík (obzvlášť když je kněz nebo biskup), musí si dávat bacha, protože je do určité míry nepřítel státu.

To mi připomíná příhodu, která se stala pár let zpátky, kdy se v jedné provincii stala ekologická havárie a dva křesťanští rybáři požadovali náhradu, protože neměli kde lovit. Vydali se tedy do provinčního města, aby podali žalobu. Původně měli jet autobusem, což jim úřady zakázaly, aby je od toho odradily. Šli tedy pěšky a v momentě, kdy do města došli, je policisté zmlátili a poslali zpátky.

Spousta biskupů a kněží byla zavřených ve vězeních, lágrech a pracovních táborech. v poslední době dochází k jistému uvolnění, o naprosté svobodě vyznání a možnosti otevřeně praktikovat se ale mluvit nedá.

Jak přísné jsou perzekuce ve Vietnamu v porovnání s totalitním režimem, který vládl u nás?

Já mám takovou teorii, že čím víc na východ komunismus je, tím je horší. Československý komunismus byl tvrdý a já nechci shazovat utrpení lidí, kteří si prošli kdečím, ale s tím, jak jde člověk skrz Rusko do Číny a Vietnamu, tak ta bestiálnost stoupá. Myslím si, že perzekuce jsou teď více utajené a je to jistá forma podprahové šikany, ale dřív byli lidem udělovány rozsudky vězení v koncentračních táborech či smrti naprosto otevřeně. Kardinála Františka Xaverského Nguyen Van Thuana drželi ve vězení devět let v izolaci, takže na východě církev opravdu trpí. Nejen ve Vietnamu, ale i v Číně.

Těžké je to i s papeži, kteří nemají zkušenost z těchto zemí a myslí si, že s vládami těch zemí se dá nějakým způsobem domluvit. Jenže ono se to reálně nedá. Zájmem komunistických vlád je církev zničit, nebo ji dostat do svých rukou jako loutku. Což je pak možné vidět na biskupech, kteří v daných zemích jsou.

Narážíš na to, že tebou zmínění biskupové jsou prorežimní?

V tomto nemám tolik informací o Vietnamu, jako spíš o Číně. Vím, že kardinál Zen, hongkongský emeritní arcibiskup, kardinál a salezián, ostře kritizuje politiku Vatikánu vůči Číně. Kritizuje například, že Vatikán uznal současné čínské biskupy, kteří primárně slouží státu a ne církvi, což je samo o sobě úplně mimo a nemělo by se to dít.

Mluvil jsi o ne úplně ideálním postoji Vatikánu a papežů vůči politice Číny a Vietnamu. Je podle tebe postoj současného papeže Františka v něčem jiný?

V tomto ne. Papeže Františka mám rád a s mnohými jeho názory souhlasím a podporuji je. Co se ale týče vztahu s Čínou, tak on sám v jednom rozhovoru říkal, že se těší do Číny, a odpovídal na můj vkus hrozně diplomaticky. Mnohem bližší mi byl přístup sv. Jana Pavla II., jehož postoj vůči komunistickým zemím byl tvrdě nekompromisní. Papež František si možná myslí, že tímto způsobem a dobrou vůlí Číně a církvi v ní nějak odlehčí nebo jí pomůže, ale myslím si, že v tomto je slepý, protože komunismus a katolicismus jsou jako voda a olej. Prostě nejdou dohromady. Sv. Jan Pavel II., který věděl, že s komunisty se nedá jen tak vyjednávat, měl přístup přímější, tvrdší a mně bližší.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo

Slavnost – zasvěcení – historie – přísliby

Úcta k Nejsvětějšímu srdci Ježíšovu patří k nejvýraznějším zdrojům katolické náboženské obrody v novověku a v mnoha rodinách a srdcích dodnes přináší dobré plody. Nakolik jsem si mohl všimnout, tak v poličské farnosti není zvlášť rozšířena. Je pravda, že nezapadá úplně bez problémů do smýšlení dnešní doby. Pochází ze století a země, kdy lidé v Boha věřili, klaněli se mu a báli se ho, ale pramálo jej milovali. Nám v důsledku mohou některé prvky této zbožnosti přijít lehce kýčovité a samotný princip příslibů trochu podivný. A přece i v dnešní době působí úcta k Božskému srdci a tradice prvních pátků mnoho dobra v řadě srdcí včetně toho mého. Proč se tedy o tom nedozvědět něco více? E. T.

Kněz Jan Eudes a řeholnice Markéta M. Alacoque se v 17. století jako první zasazovali o ustanovení liturgické úcty Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Markétu k tomu vyzval sám Ježíš, který jí při mystickém zjevení ukázal své probodené zářící Srdce ovinuté trním a přizdobené křížem. Přislíbil hojné milosti, kterými nás chce naplnit jako plody své lásky, a to zvláště o prvních pátcích. Jeho Srdce je zdrojem síly, štěstí a odpočinku. Dnešní slavnost je svátkem Lásky.

MILUJÍCÍ SRDCE

Viz milující Srdce! – Je otevřené, zraněné trním našich vin i s křížem, na kterém za nás dotlouklo. – Tak vypadá láska, která se ničím neprovinila.

Nezaslouží si naši vděčnost? Naši touhu projevovat mu lásku? Naše rozhodnutí čerpat z něj sílu, kterou jen u něj můžeme získat? – A pak žít podle něj.

„Světem vládne nevděk.“ – Ale Ježíšovo Srdce nás vyzývá, abychom nebyli děti „světa“, ale děti Boží, a tedy plní lásky a dobroty. Tento rozdíl a tuto změnu v nás má přinést slavení dnešního svátku.

Srdce je symbolem našeho nitra, symbolem lásky. Naše láska i duše potřebují být živeny, ale svět je nenasytí. Ten živí jen naše ego a tělesné touhy, abychom v nich viděli náhradu za duši a lásku. Jejich ovládáním nás ten, který světu vládne, jako Adama a Evu chce zmást a odloučením od Pravdy zničit.

Přijmout víru znamená osvobodit se od Zlého a žít pro Dobro, přijmout osvobozující lásku Božského Srdce, Trojjediného Boha, dokázanou v Ježíšově kříži, a z pramenů vytrysklých z jeho Srdce přijmout milost znamenající život.

Ježíš je „cesta, pravda a život“. (Jan 14,6) Účastí na dnešní slavnosti mu chceme poděkovat za vše, čím pro nás je a k čemu všemu se pro nás jeho Srdce odhodlalo. Vděčnost znamená opětování lásky podle její velikosti silou, které jsme schopni. Opět se dostáváme k tomu, že i té vděčnosti jsme schopni jen v síle Ježíšovy lásky. Žít z ní znamená v ní i růst.

Tak jako láska roste láskou, i milostí přibývá tím, čím více s nimi spolupracujeme.

Dnešní slavnost je svátkem Lásky i výzvou k otevření vlastního srdce k přijetí milosti, aby toužilo připodobnit se Ježíšovu Srdci. Bůh nás miloval věčnou láskou (srov. Jer 31,3) a otevřel nám v Srdci svého Syna pramen milosti a slitování. – k tomu nesmíme zůstat lhostejní.

Ježíš si v roce 1674 stěžoval řeholní sestře Markétě Marii Alacoque: „Je velmi mnoho těch, kteří mně odplácí nevděkem a pohanou. Ať je proto ustanovena zvláštní slavnost k uctění mého Srdce.“

Markéta viděla Božské Srdce v oslňujícím lesku ovinuté trním a přizdobené křížem. Ježíš jí ukázal na toto své Srdce, aby k němu hořela láskou a rozšiřovala k němu úctu v jeho církvi. Součástí úcty má být i přijímání eucharistického Kristova Těla a adorace o prvních pátcích. Již za 9 po sobě jdoucích 1. pátků (včetně svátosti smíření) nabízí milost pokání při umírání, že lidé nezemřou bez přijetí svatých svátostí. Pro ctitele tohoto Srdce dal r. 1685 Markétě 12 přislíbení*, která jsou podmíněna nejen uvedenou úctou, ale i úsilím žít podle evangelia, zejména podle osmi blahoslavenství.

Markéta Marie Alacoque se podle Ježíšova přání zasazovala o rozšíření úcty k jeho Nejsvětějšímu Srdci (více u její památky 16. 10.).

Také Jan Eudes (pam. 19. 8.), který již r. 1643 založil kongregaci Ježíše a Marie, doporučoval úctu Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Sestavil liturgické mešní texty a oficium, které mu 20. 10. 1672 schválili francouzští biskupové, aby se s nimi mohl v jeho kongregaci slavit svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Litanie, recitované o svátku, naznačovaly plnost osobnosti Syna Božího. Pobožnost, kterou si přál Ježíš, uznal až roku 1765 papež Klement XIII. a na celou církev ji rozšířil r. 1856 papež Pius IX. Z dalších papežů Lev XIII. vydal 25. 5. 1899 encykliku Annum sacrum, v níž souhrnně vysvětlil teologické základy úcty k Božskému Srdci. Koncem téhož roku slavnostně zasvětil celé lidstvo Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. s vydáním encykliky Quas primas papež Pius XI. 11. 12. 1925 zavedl každoroční obnovu zasvěcení se Božskému Srdci o slavnosti Krista Krále, aby propojil jeho lásku s tajemstvím jeho vlády. Papež Pius XII. shrnul celou nauku o Srdci Kristově do 127 článků encykliky Haurietis aquas, vydané 15. 5. 1956.

První pronásledování kvůli úctě Nejsvětějšího Srdce začali jansenisté a Markéta o něm napsala: „Satan rozvířil tuto bouři, neboť zuří nad tím, že touto pobožností bylo vytrženo z jeho moci již mnoho duší, o kterých se domníval, že je má už jisté.“ Císař Josef II. (1765–1790) nařizoval obrazy Srdce Páně přemalovat s odůvodněním, že uráží oči vzdělaných lidí.

Ježíš, jak uvádí evangelium, řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, žes tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a žes je zjevil maličkým; ano, Otče, že se ti tak zalíbilo.“ (Mt 11,25–26) Těmi „věcmi“ Pán mínil tajemství Božího království a maličkými, podle vysvětlivek ThDr. V. Bognera, jeho učedníky. A všechny „maličké“ od „Srdce k srdci“ Ježíš vychovává svou láskou. Při jeho výchově se jedna „maličká“ stala učitelkou církve a patronkou misionářů (Terezie, pam. 1. 10.); druhá byla nazvána apoštolkou jeho Srdce (Markéta), další obzvláště maličkou je služebnice Boží Marie Consoláta (přip. 18. 7.), která si osvojila „úkon lásky“ a začala vyprávět světu o milosrdné lásce Ježíšova Srdce. Za apoštolku milosrdenství pak Ježíš povolal sestru Faustynu Kowalskou. Láska a důvěra k Ježíši byly stavebním materiálem jejich života, který jim pomohl k svatosti. Kéž tento „materiál“ dopomůže k svatosti i každému z nás.

catholica.cz

Přísliby Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Přislíbení, které údajně r. 1685 pro ctitele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova obdržela Markéta Marie a popsala je ve svých zápiscích. Z nich se časem ustálilo a rozšířilo dvanáct zaslíbení:

1. Ctitelům svého Srdce dám všechny milosti potřebné jejich stavu.

2. Rodinám, v nichž bude mé Srdce uctíváno, dám ducha jednoty, aby žily v pokoji a míru.

3. Trpícím bude mé Srdce útěchou.

4. Stanu se jim bezpečným útočištěm v životě a zejména v hodině smrti.

5. Všem poskytnu skrze tuto pobožnost pomoc a požehnání při každé činnosti konané s láskou.

6. Hříšníci najdou v mém Srdci nevyčerpatelný pramen milosrdenství.

7. Duše vlažné se stanou horlivými.

8. Horliví dosáhnou brzy dokonalosti.

9. Požehnám také domy, kde bude vystaven a uctíván obraz mého Nejsvětějšího Srdce.

10. Těm, kteří ve vroucí zbožnosti pracují na spáse duší, dám milost, že budou obracet i nejzatvrzelejší hříšníky.

11. Šiřitelé úcty k mému Nejsvětějšímu Srdci zůstanou v něm zapsáni.

12. Těm, kteří po devět měsíců každý první pátek přistoupí ke sv. přijímání, dám milost vytrvání a šťastnou smrt po přijetí svatých svátostí.

Příliš pěkné obrázky a sochy?

Pro leckoho jsou téměř všechna zobrazení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova tak sladká, že u něj spouští diabetes. Naše socha od sv. Jakuba v tomto ohledu není žádná výjimka. Na fotce ji vidíme již zrestaurovanou, napůl zabalenou v bublinkové fólii na znamení toho, že na někoho takto vyjádřená Boží láska působí adekvátně, jiní toto poselství musí „vybalit“ z ne zrovna hodnotného balicího materiálu. Podobně jako biblické pasáže často neodpovídají našemu modernímu vkusu a způsobu vyjadřování a to jim neubírá nic na pravdivosti, tak i obyčejná, možná příliš hezká socha může i duši umělce a kritika, pokud je pokorná, přitáhnout k veliké pravdě o Boží lásce k němu.

E. T.

Pravidelnosti a nepravidelnosti

Společenství ve farnosti:

První svaté přijímání:
3. schůzka – 21. 6. v 16:30 (fara)
4. schůzka – 6. 9. v 16:30 (fara)
svátost smíření – 26. 9. ve 14:00
první svaté přijímání – 27. 9. (při mši svaté v 10:30)

Biřmování:
schůzka – 13. 6. v 19:00 (fara)

Sbírky minulé:

		Polička	Pomezí
3. 5.	pro farnost	7 170 Kč	
10. 5.	pro farnost	4 707 Kč	
17.5.	na pronásledované křesťany	20 782 Kč	7 508 Kč
24. 5.	pro farnost	11 656 Kč	1 766 Kč
31. 5.	na pastorační aktivity v diecézi	15 903 Kč	3 484 Kč

Sbírky budoucí:
14. 6.— na kapličku sv. Františka v Oldříši
28. 6.— na pojištění kostelů a dalších církevních budov
Právě tento den bude také kaplička svěcena naším diecézním biskupem Mons. Janem Vokálem od 15:00 i vy jste na slavnost zváni.

Farní den 14. 6. 2020 se nekoná.

Otec Benedikt Michálik, dá-li Pán Bůh, přijde do Poličky oslavit 10 let od svého kněžského svěcení, a to 28. června, přinejmenším na mši svatou v 10:30.

Úmysly apoštolátu modlitby na červen 2020:
Evangelizační úmysl: Cesta srdce
Modleme se, aby ti, kdo trpí, skrze pronikavý dotek Ježíšova Srdce nalezli životní východisko.
Národní úmysl
Za dar moudrosti pro studenty – ať pod ochranou bl. Hroznaty mladí nacházejí pravý smysl života a nechají se vést Duchem svatým.

Z plakátků
16. 7. – 19. 7. Duchovní obnova pro manžele na Hoře Matky Boží u Králík
Téma: Inspirativní postavy Nového Zákona; vede P. ICLic. Karel Moravec
Přihlášky je třeba podat do 29. 6. 2020 na crhk@bihk.cz

Zpovídání před prázdninami
na faře

úterý 23. 6. 9:00–11:00 Pavel Kadlečík + 1 Sebraničák + ET
úterý 23. 6. 15:00–17:00 Milan Romportl + ET
čtvrtek 25. 6. 9:00–11:00 Stanislav Tomšíček + ET
pátek 26. 6. 9:00–11:00 Ondřej Špinler + ET
pátek 26. 6. 15:00–20:00 (s pauzou na mši svatou) ET

Návrat ke svatému Michaelovi
Od pondělí 8. 6. budeme opět slavit některé všednodenní mše ve hřbitovním kostele svatého Michaela. Konkrétně pondělní a středeční.

Uzavírka kostela (znovu)
Předem dáváme na vědomí, že u svatého Jakuba oslavíme pouť 26. 7. a následně uzavřeme farní kostel pro bohoslužebné účely, abychom stavebním a restaurátorským firmám dali co největší prostor pro realizaci některých náročnějších prací a opravy nedodělků. Předpokládaný návrat do kostela je na začátku měsíce září. Na těchto několik týdnů budeme mít příležitost si užívat nádherného prostoru kostela sv. Michaela, ve kterém se bude odehrávat většina poličských bohoslužeb (kromě těch, které budou ve farní kapli).

Výuka náboženství
Náboženství v tomto školním roce probíhá pro všechny ročníky vždy ve čtvrtek od 13:00 do 15:00 na faře. Ještě 11. 6. a 18. 6. mohou Vaše ratolesti od 5 do 17 let dorazit na faru k výuce, hře i na buchtu (pokud zbude).
Prosíme, hlaste svoje děti na výuku náboženství na příští školní rok na stránkách farnosti farnostpolicka.cz už v měsíci červnu.

Farní pouť
S konáním farní poutě v září zatím počítáme, rezervujte si prosím 19. září, nejspíš vyrazíme za otcem Mílou na Boušín a okolí.

Úklid kostela sv. Jakuba
Aby nám opravené věci v kostele vydržely dlouho krásné, musí ho každý týden někdo uklidit. To znamená, že musí každý týden (ideálně během pátku – ale je možné i jindy) přijít alespoň 2 dobrovolníci a vysát lavice, otřít lavice a vysát podlahu dole i na kůru. Jsou potřeba alespoň 2 lidé – pro jednoho je to příliš náročné. Případné bližší informace Vám podá Eva Vymětalová. Pokud jste ochotni někdy nebo lépe pravidelně (např. 3x až 4x do roka) přijít uklidit, přihlaste se prosím na internetových stránkách nebo osobně u Evy Vymětalové či Věry Klimešové.

Pro chytré hlavičky

Které dva svaté slavíme v červnu společně?

Stromy Ducha Svatého

Stromy poznáme nejlépe po ovoci nebo podle plodů, které přinášejí. Působení Ducha Svatého poznáme podle skutků a vlastností člověka. Když z písmen v obrázcích složíš slova, dozvíš se, o jakém ovoci Ducha Svatého hovoří sv. Pavel v listu Galatském (5,22-23).

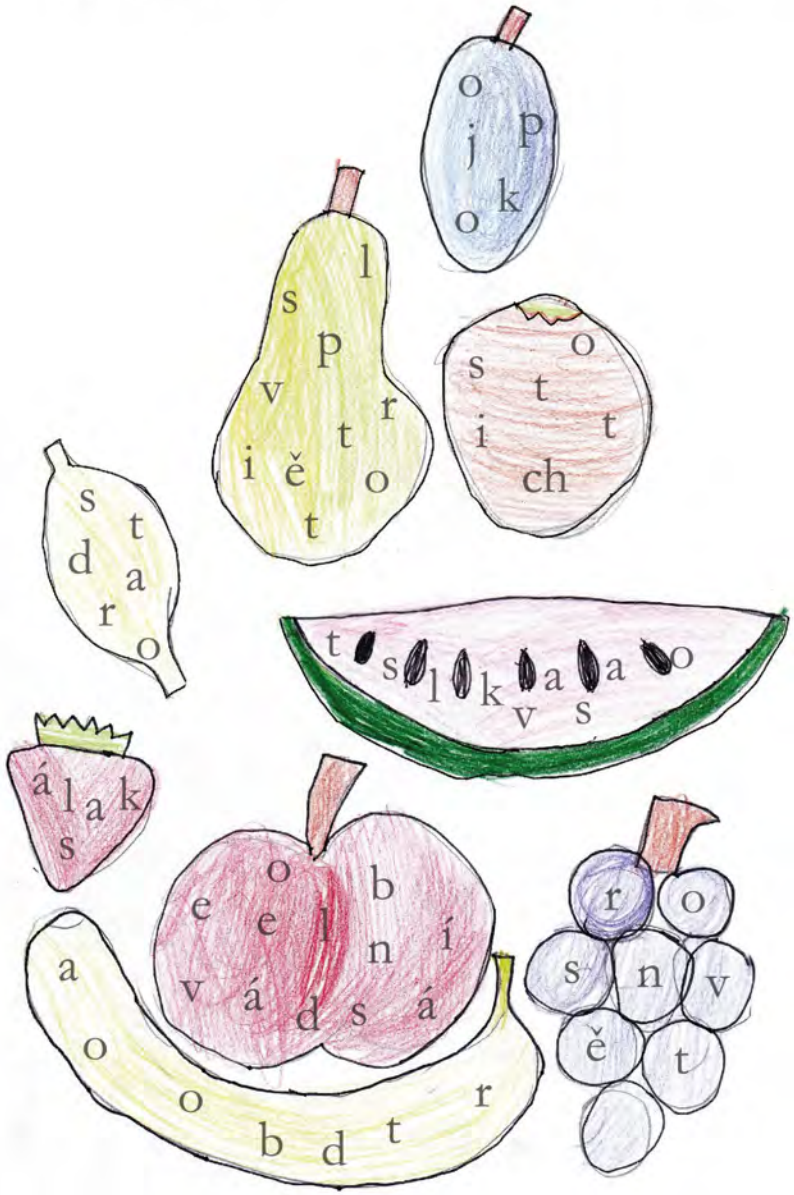

Rozpis bohoslužeb

Neděle 7. 6. SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Groulíkovy a Annu Moravcovou 10:30 Ja: za rodiny Bořilovu a Červených 15:00 Modřec (pouť)
Pondělí 8. 6.	18:00 M:
Úterý 9. 6.	7:00 K:
Středa 10. 6.	18:00 M: za rodinu Müllerovu a rodinu Kryštofovu
Čtvrtek 11. 6. sv. Barnabáš	18:00 Ja:
Pátek 12. 6.	18:00 Ja: za dar víry a zdraví pro rodiče, děti a vnoučata
Sobota 13. 6. Sv. Antonín z Padovy	18:00 Ja: za dr. Oškrdala, obojí rodiče a tetu
Neděle 14. 6. SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodiče Petržálkovy, živé a zemřelé členy rodiny 10:30 Ja: za živé a zemřelé členy rodiny Findejsovy, Červených a Svobodovy
Pondělí 15. 6.	18:00 M:
Úterý 16. 6.	7:00 K:
Středa 17. 6.	15:30 M: za rodinu Stodolovu, Valešovu a Zárubovu
Čtvrtek 18. 6.	18:00 Ja:
Pátek 19. 6. SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	18:00 Ja: za víru, naději a lásku v rodině a na poděkování za dar manželství
Sobota 20. 6. Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie	18:00 Ja: za zemřelého manžela, bratra, rodiče, přátele rodiny a Boží ochranu a rodiny dětí

Neděle 21. 6. 12. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za Jana Mičku, rodinu Mičkovu a Martinů 10:30 Ja: za živé a zemřelé z rodu Šafářových
Pondělí 22. 6.	18:00 M:
Úterý 23. 6.	7:00 K:
Středa 24. 6. SLAVNOST NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE	18:00 M: na poděkování za 88 let života s prosbou o Boží ochranu a živé a zemřelé z rodiny
Čtvrtek 25. 6.	18:00 Ja:
Pátek 26. 6.	15:30 P 18:00 Ja: za zemřelé rodiče a prarodiče a živé členy rodiny
Sobota 27. 6.	18:00 Ja: za živé a zemřelé rodu Knytlova a Zřídkaveselých
Neděle 28. 6. 13. neděle v mezidobí	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za zemřelého Miloše Baláše, živé a zemřelé členy rodiny 10:30 Ja: za zdar letních táborů
Pondělí 29. 6. SLAVNOST SV. PETRA A PAVLA	18:00 M:
Úterý 30. 6.	7:00 K:
Středa 1. 7.	18:00 M: za zdar operace, Boží pomoc a ochranu
Čtvrtek 2. 7.	18:00 Ja:
Pátek 3. 7. Sv. Tomáše	18:00 Ja: za zdraví a Boží požehnání rodiny
Sobota 4. 7. sv. Prokop	18:00 Ja: za rodiče Mynářovy a duše v očistci
Neděle 5. 7. SLAVNOST SV. CYRILA A METODĚJE	7:30 Ja: za živé a zemřelé farníky 9:00 J: za rodinu Štěpánkovu a Betkovu 10:30 Ja: na poděkování za seslané milosti a na prosbu o posilu v Duchu Svatém

Ja: kostel svatého Jakuba v Poličce; M: kostel svatého Michaela v Poličce
K: kaple na faře v Poličce; J: kostel svatého Jiří v Pomezí, P: Penzion v Poličce